

ordentlige Forhold, Uheld skulde støde til, efter Sandhulighed bære sig selv; men det forekommer mig ogsaa at være det rette Middel dertil, fordi det altid i mine Tanker er meget vilkaarligt at sige, at en enkelt Del af Landet skal alene selv bære Militærudgifterne. Det kaldt ganske naturligt, at man i Lov af 27de November 1863 bestemte, at Militærudgifterne skulde bæres af Kolonierne selv, fordi man den Gang havde al Grund til at antage, at de vare i Stand til at bære dem. Men jeg ser ikke rettere, end at efter disse Udgifters Natur og Bestaafenhed ligger det fuldt saa nær, at de bæres af Staten i sin Helhed, som at det paalægges en enkelt Del af Staten at udrede dem for sig. At jeg heller ikke staar ganske ene med den Betragtning, at dette er den rette Wei, ad hvilken man skal komme Kolonierne til Hjælp, det viser sig jo ogsaa deraf, at den anden Afdeling af Riisdagen villig har sluttet sig til den Tanke. Jeg tror ikke, det vil nytte Noget, at man her nu vil gjenoptage en Underjøgelse af, hvad der i Fortiden kundr have været gjort; men ligeoverfor det ærede Medlems skarpe Dadel over min afvisende Holdning ligeoverfor de efter hans Mening velmente og velvillige Tilbud skal jeg dog bemærke, at det, som var Hoveduenigheden mellem dette Thing og mig, da Sagen sidst blev forhandlet, var to Ting. Den ene var, at man fra dette Things Side kun vilde yde Hjælp som Laan; man vilde altsaa ikke tilveiebringe Noget, der kunde kaldes en definitiv Ordning af disse Forhold. Den anden var den, at den Kommission, som det ærede Medlem omtalte, at dette Thing havde foreslaaet udfendt, skulde ikke blot undersøge de økonomiske Forhold paa Øerne, hvilket der i og for sig ikke kunde være Noget at erindre mod, men denne Kommission skulde tillige være administrativ den skulde tillige være en styrende og administrerende Kommission. Jeg skal slutte med at sige, at jeg for det Første fremdeles ligesom tidligere anser det for nødvendigt, at Kolonierne støttes fra Moderlandet, og at jeg for det Andet antager det for at være rigtigst, at man ordner Forholdet saaledes, at det ikke blot bliver en midlertidig Hjælp, der ydes, men at man tilveiebringer et Grundlag, som kan være ogsaa for Fremtiden. Og jeg skal dertil føie, at, om end den Maade, hvorpaa jeg har foreslaaet Ordningen gennemført, for mig staar som den naturligste og i og for sig rigtigste, saa er det dog en Selvfølge, at jeg i dette Spørgsmaal — ligesom i alle andre Spørgsmaal — er villig til at forhandle og søge Overenskomst. Naar kun det efter min

Mening Væsentlige kan naas, da holder jeg aldrig ubetinget paa mit Egget.

Tanber: Ja, det er Noget, som vi saa let kunne forstaa, at den høitærede Minister gjerne vil søge Overenskomst, naar vi ville indrømme hans Grundsaetning, nemlig: at vi skulle understøtte Kolonierne med Statskassens Penge. Jeg for mit Vedkommende finder Anledning til at udtale, at jeg vil finde det høist urigtigt, om man overhovedet indlader sig paa det. Forholdene i Vestindien ere af dobbelt Art. For det Første er der den slette finantzielle Tilstand, som har udviklet sig der under den nuværende Regjeringens uheldige Ledelse, og for det Andet er der de uheldige Forhold ved Suffertilvirkningen, som have udviklet sig i de senere Aar. Det sidste Spørgsmaal vedrører jo nærmest det efterfølgende Lovforslag men da det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) i sit temmelig vidtspændende Foredrag kom ind derpaa, og Ministeren optog dette, skal jeg ogsaa komme ind paa den Side af Sagen. Jeg skal først tillade mig nogle saa Bemærkninger om den Sag, som nu foreligger her, nemlig om, hvorvidt Statskassen skal yde direkte Tilskud til de vestindiske Øer for at lette deres finantzielle Tilstand, og her vil jeg da særlig fremhæve, hvad det forekom mig, at det ærede Medlem ikke tilstrækkelig fremhævede, nemlig den Maade, hvorpaa Regjeringen er gaaet frem med Hensyn til Behandlingen af Øernes finantzielle Forhold. Det forekom mig, at det ærede Medlem der slap lidt for tidlig. Man kunde have nævnt ogsaa den Maade, hvorpaa Regjeringen stadfæster Budgetterne for Vestindien. Jeg har set i det officielle Blad for St. Croix det sidste Budget for St. Croix. Det blev, saa vidt jeg mindes, offentliggjort den 5te Januar d. A. Det var i Senhold til Kolonialloven, at denne Offentliggjørelse skete. Dette Budget var, saavidt jeg mindes, stadfæstet den 27de November 1884, det var da i alt Fald i November Maaned det nævnte Aar. Det var Budgettet for Finantsaaret fra 1ste April 1884 til 31te Marts 1885. Det var altsaa stadfæstet af Regjeringen 7, 8 Maaneder efter Finantsaarets Begyndelse, og det blev offentliggjort for den Ø, for hvilken det skulde gjælde, 9 Maaneder efter Finantsaarets Begyndelse, 3 Maaneder før dets Udløb! Dette Budget udfiste en Underbalance paa nogle og firhundredtusinde 80: noget over 300,000 Kr. og det havde faaet kongelig Stadfæstelse, selvsølgelig under Finantsministerens Ansvar, uden at der for samme var angivet nogen som helst